

Οι 2 απαντήσεις του Μητροπολίτη Φλωρίνης Α. Καντιώτη για την Πανορθόδοξη Σύνοδο που έγραψε το 1971.

13:45 16/04/2016

Δύο φοβερές απαντήσεις του Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αυγουστίνου Καντιώτου για την Πανορθόδοξη Σύνοδο τις οποίες είχε γράψει από το 1971. Συγκεκριμένα είχε αναφερθεί στα εξής: **1. Τί χρειάζεται για να ονομασθεί μια Σύνοδος Ορθόδοξη και 2. Γιατί θα ονομάσουν οι Οικουμενιστές τη Σύνοδο Πανορθόδοξη και όχι Οικουμενική.**

Από ότι φαίνεται, άλλωστε, από τα παλιά χρόνια κάποιοι προετοίμαζαν αυτή την Πανορθόδοξη Σύνοδο, γεγονός που γνώριζε πολύ καλά ο αγωνιστής Ιεράρχης Φλωρίνης π.Αυγουστίνος. Γι αυτό μιλούσε και με τόση ακρίβεια για τα σημερινά γεγονότα.

«...Τί απαιτείται για να χαρακτηρισθή ὀρθόδοξη μία Σύνοδος; Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἑπτὰ Οἰκουμενικὲς καὶ τὶς ἀναγνωρισμένους Τοπικὲς, ἔγιναν καὶ ἄλλες σύνοδοι ποὺ ὅμως δὲν ἀναγνωρίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι. Ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις εἶνε ἡ κρίσι καὶ ἐκτίμησις τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο ἔχει ἐκ Θεοῦ τὸ πνευματικὸ αἰσθητήριον νὰ διακρίνη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν πλάνη, ὅπως τὰ πρόβατα ἔχουν ἐκ φύσεως τὸ αἰσθητήριον νὰ διακρίνουν τὰ ὠφέλιμα βότανα ἀπὸ τὰ βλαβερά (Μ. Βασίλειος). Ὁ ὀρθόδοξος λαὸς, ποὺ ζῆ σὲ μυστηριακὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ Χριστὸ καὶ ἔχει Πνεῦμα ἅγιον, ὅταν ἀκούσῃ ἀπόφασιν Συνόδου ποὺ εἶνε σύμφωνη μὲ τὴν πατροπαράδοτη πίστιν, μὲ «ὄ,τι πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη» (Βικέντιος Λερ.), αἰσθάνεται χαρὰ καὶ λέει: «Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν». Εἰ δ' ἄλλως, ἐκδηλώνει τὴ διαφωνία καὶ ἀποδοκιμασία του.

Ὅστε κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν αἱ Σύνοδοι βρίσκονται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, ποὺ δὲν περιορίζεται μόνο στοὺς κληρικοὺς ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καὶ ἀποκορυφώνεται στὸν εὐσεβῆ λαόν· τοῦ λαοῦ ἡ ἐπιδοκιμασία ἢ ἡ ἀποδοκιμασία κρίνει ἂν μία Σύνοδος εἶνε ἀληθινὴ ἢ μή. **Ἡ Ὄρθοδοξία διαφέρει ἀπὸ τὸν παπισμὸν καὶ στὸ σημεῖον αὐτό· ἐδῶ τὸ ἀλάθητον δὲν τὸ διεκδικεῖ ἓνα πρόσωπον, ἀλλὰ τὸ ἔχει τὸ πλήρωμα, ὁ εὐσεβὴς λαὸς ποὺ ὀνομάζεται «φύλαξ τῆς πίστεως».** Ὁ πιστός, ὅσο ἄσημος καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἐκμηδενίζεται· ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοῇ τὴ φωνὴν του. Ἔτσι ὑπάρχει ἁρμονία. Ἐκκλησιαστικὲς ἀποφάσεις ἐρήμην τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καὶ ἀντίθετες μὲ τὸ φρόνημά του δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν. Οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων, ποὺ περιγράφουν τὴν πρώτην Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον, λένε γιὰ τὸν τρόπο λήψεως τῶν ἀποφάσεων τῆς: **«Ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ»** (Πράξ. 15,22). Ἀκοῦτε, κύριοι, ὅσοι κεκλεισμένων τῶν θυρῶν παίρνετε ἀποφάσεις γιὰ λογαριασμὸν τῆς Ὄρθοδοξίας καὶ τῶν ὀρθοδόξων; Τί εἴστε σεῖς, ἀνώτεροι τῶν ἀποστόλων; Τόσο μεγάλη ἰδέα ἔχετε γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς σας;

Ἐνα παράδειγμα Συνόδου ποὺ δὲν ἀνεγνώρισε ἀλλ' ἀπεδοκίμασε ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις, εἶνε ἡ ἐν Ἐφέσῳ συγκληθεῖσα τὸ 449 μ.Χ. πολυαριθμώτατη Σύνοδος.

Κατὰ τὸν ἱστορικὸ Βασίλειον Στεφανίδην, ἡ Σύνοδος αὕτη συνήλθε ὑπὸ τὸ κράτος βίας καὶ τρομοκρατίας, ποὺ ἀσκοῦσαν σκληροὶ στρατιῶτες, φανατικοὶ μοναχοὶ φερμένοι ἀπὸ ἀλλοῦ, χεροδύναμοι ναῦτες καὶ κακώτροποι «παραβολάνοι» (νοσοκόμοι καὶ νεκροθάφτες). Ὅταν ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανὸς σηκώθηκε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ δόγμα περὶ τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ, ἀκούστηκαν κραυγές, ὑψώθηκαν ῥαβδιὰ καὶ σφιγμένες γροθιές, ἔπεσαν χαστούκια καὶ κλωτσιές. Ὁ Φλαβιανὸς ζήτησε νὰ καταφύγῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἁγία τράπεζαν, ἀλλὰ κι ἀπὸ κεῖ σπρώχνοντας καὶ χτυπώντας τὸν πέταξαν ἔξω ἀπ' τὸ ναὸν, τὸν καθάειραν καὶ τὸν ἐξώρισαν. Τὰ ἔκτροπα βεβαίωσαν κατόπιν παριστάμενοι ἱεράρχες, ποὺ ἐνώπιον τῆς Δ'

Οικουμενικής Συνόδου ώμολόγησαν· «Οὐδεὶς (ἐξ ἡμῶν) συνήνεσε· βία ἐγένετο· βία μετὰ πληγῶν· εἰς ἄγραφον χάρτην ὑπεγράψαμεν...· ὅπου ξίφη καὶ βάκλα (=ράβδιά), ποία σύνοδος;» (Mansi, Πρακτ. Δ΄ Οἰκ. Συν.). Γιὰ τὰ ἔκτροπα αὐτὰ ὁ λαὸς ὠνόμασε τὴν Σύνοδο αὐτὴ ληστρική.

Ἡ τελευταία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ Ἐβδόμη (Ζ΄), συνήλθε τὸ 787 μ.Χ.. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ἔχουν περάσει 12 αἰῶνες. Κάποιος εἶπε, ὅτι αὐτοὶ ἦταν αἰῶνες συνοδικῆς ἀπραξίας. Ἀλλὰ κάνει λάθος.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἦταν καὶ εἶνε ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς ἀγωνιζομένης χριστιανοσύνης. Ἄν ρίξη κανεὶς ἓνα βλέμμα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῶν 12 αὐτῶν αἰώνων, θὰ δῆ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔπαψε νὰ ὑπερασπίζεται τὴν πίστι τῆς ἀπέναντι σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα θηρία. Πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ ἰσλάμ, ποὺ ἀπ' τὴν Ἀραβία μὲ φωτιά καὶ σίδηρο ἐρείπωσε περιοχὲς τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ἄλλο θηρίο εἶνε ὁ παπισμὸς, ποὺ ἀπ' τὴ Δύσι μὲ προπέτασμα τὶς σταυροφορίες ἐξασθένησε τὴν αὐτοκρατορία, ὥστε αὐτὴ νὰ πέσῃ στὸ στόμα τοῦ πρώτου θηρίου· καὶ ἦταν τόση ἡ φρίκη τῶν ὀρθοδόξων ἀπὸ τοὺς σταυροφόρους τοῦ πάπα, ὥστε μεταξύ τῶν δύο κακῶν, ἰσλάμ καὶ παπισμοῦ, οἱ ὀρθόδοξοι νὰ προτιμοῦν τὸ πρῶτο, ὡς λιγώτερο ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ὀρθόδοξο πίστι, ποὺ τὴν ἔθεταν πάνω ἀπ' ὅλα. Τέλος παρουσιάστηκε τρίτο μεγάλο θηρίο, κόκκινο, ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς, ποὺ κατεσπάρραξε μυριάδες ἀγίων πίσω ἀπὸ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα.

Κατὰ τὸ μακρὸ αὐτὸ διάστημα στὸν Ὁρθόδοξο χῶρο ἔγιναν πάνω ἀπὸ 30 Σύνοδοι, μικρὲς καὶ μεγάλες· τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο δὲν ἔπαψε νὰ λαλῆ μέσα στὴν Ἐκκλησία. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς ἔχουν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἄκου το ἐσύ, ποὺ λὲς ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία βρισκόταν σὲ συνοδικὴ ἀπραξία.

Οἰκουμενικὴ π.χ. εἶνε ἡ Σύνοδος ποὺ συνήλθε τὸ 879-880 στὴν Κωνσταντινούπολι ἐπὶ Μ. Φωτίου. Ἡ Σύνοδος αὐτὴ, στὴν ὁποία μετεῖχαν 383 ἐπίσκοποι, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ πάπα, κατεδίκασε ὁμοφώνως τὸ Filioque, δηλαδὴ τὸ παπικὸ δόγμα, καὶ ἀποφάσισε ὅτι, ὅποιος ἀλλοιώσῃ τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως, προσθέσῃ ἢ ἀφαιρέσῃ κάτι, ἂν εἶνε κληρικὸς νὰ καθαιρῆται καὶ ἂν εἶνε λαϊκὸς νὰ ἀναθεματίζεται. Αὐτὴ ἡ Σύνοδος στὴ συνείδησι τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος θεωρεῖται ὡς ἡ Ἡ' Οἰκουμενικὴ. Ἔτσι τὴν χαρακτηρίζουν διαπρεπεῖς κανονολόγοι καὶ ἱεράρχες, ὁ δὲ ἱστορικὸς Στεφανίδης λέει ὅτι ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πρέπει ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνωρίσεώς της.

Καὶ μερικὲς ἄλλες ἐπίσης Σύνοδοι μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν Οἰκουμενικὲς. Τέτοιες εἶνε ἐκεῖνες ποὺ συνήλθαν στὴν Κων-σταντινούπολι τὰ ἔτη 1341, 1347 καὶ 1351 ἐναντίον τῶν κακοδοξῶν τῶν Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου καὶ τοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Καλέκα. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς δικαίωσαν τὸν πρόμαχο τῆς Ὁρθοδοξίας ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐκεῖνες ποὺ συνήλθαν τὰ ἔτη 1482, 1593 καὶ 1642 καὶ κατεδίκασαν κακοδοξίαις παπικῶν καὶ διαμαρτυρομένων-προτεσταντῶν δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν Οἰκουμενικὲς;

Μερικοὶ θὰ προβάλουν τὴν ἔνστασι· Ἀφοῦ μετὰ τὸ σχίσμα ὁ χριστιανισμὸς διασπάθηκε, οἱ Σύνοδοι αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν Οἰκουμενικὲς, ἐφ' ὅσον σ' αὐτὲς δὲν μετεῖχαν οἱ παπικοὶ καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι· πανορθόδοξες ναί, οἰκουμενικὲς ὄχι. Ἀπαντώντας σ' αὐτὸ λέμε ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε ὁ κορυφαῖος θεολόγος Χρῆστος Ἀνδρουῦτσος: **Ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουμε καὶ ὁμολογοῦμε μόνο τὴν Ὁρθοδοξία· οἱ ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας λεγόμενες Ἐκκλησίαι δὲν εἶνε παρὰ σχίσματα καὶ αἱρέσεις.** Συνεπῶς μία Σύνοδος, στὴν ὁποία ἀντιπροσωπεύεται ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ Οἰκουμενικὴ.

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Χριστ. Σπίθα» (φ. 344/Ἰούλ.-Σεπτ. 1971) καὶ τὸ βιβλίον Σφενδὸνη Β' (ἀπόσπ. β')